

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 9

15. november 1985

21.årg.

Mine kjære! tru ikkje på kvar ånd, men prøv åndene om dei er av Gud!

1. Joh. 4, 1.

Noko av det såre som ein tidt møter i livet, er at mange av dei me heldt for dei beste kristne, kan lata seg gripa av falske, forførande ånds-straumar og lærdomar. Stig det fram menn som meiner seg vera sers åndelege, og samstundes trur at berre dei har funne den fulle sanning, so vert mange av dei ein minst hadde tenkt, dregne med.

Grunnen til dette synest som regel liggja i at desse fine, mjuke sjeler er so redde for å ta imiss, og på den måten gjera Gud imot, at dei vågar ikkje å prøva åndene. Dernest har dei den falske meining at når ein forkynnar brukar Guds ord og med stor åndskraft slår sitt syn fast med bibelord, so må han vera frå Gud.

Det vilde ingen kunst vera for ein kristen å vita at ånden ikkje kom frå Gud, om den falske forkynnaren ikkje vilde ha noko med Guds ord, med bøn og med Jesus å gjera. Det er nettopp *der* det forførande ligg at den falske ånd stig

fram i kristeleg klædnad. Men det er ogso grunnen til at apostelen bed oss prøva åndene, om dei er av Gud.

Korleis skal ein då få vita det?

Guds ånd gjer alltid eit menneske lite i eigne augo og fattig i ånda. Ordet om synd og nåde, om frelse og forsoning er den høgste tone der Guds ånd rår. Men den som set tanken til domar over Guds ord, og som trur om seg sjølv at han er betre enn andre kristne, han vert styrd av ei falsk ånd. Guds ånd gir oss små tankar om oss sjølv, so me alltid treng hjelp, og opp att og opp att søkjer inn til Jesus som vår einaste berging.

*Øs du selv i våre tanker
visdom, råd, forstand og tukt,
så vi aldri fra deg vanker,
men kan bære bæres frukt.
La oss rett din sannhet se,
og fly all villfarelse!*

(S. 39, 2).

Ludvik Hope

Alle en manns veger er rene i hans egne øyne, men Herren veier åndene.

Ordspr. 16,2.

Hvor mange og skiftende meninger er det ikke om vegen til frelse! Og hver mann tror han kjenner den rette. Skriften sier også: «Alle en manns veger er rene i hans egne øyne, men Herren veier åndene». Vi ser jo at ingen er mer sikker i sin sak, enn den døde, blinde verden, som aldri søker sannheten.

Freidig, trygg og sikker sier den ene: «Gjør bare rett mot alle, og gjør godt mot så mange du kan, så kan du være sikker på at Gud ikke forlanger mer. Gud er snill og rettferdig!»

En annen sier: «Jeg har ikke noe på min samvittighet. Jeg går til skrifte og lever et skikkelig liv. Og jeg tror at Kristus led og døde. Mangler jeg noe — for ingen er jo fullkommen — så skal Gud tilgi det.»

En tredje sier: «Gud har hørt mine bønner og sett mine tårer i ensomme timer. Det er min trøst.»

En fjerde: «Hjertet mitt sier meg at Gud er nådig mot meg. Det ser jeg også av at han har ført mitt liv med så stor nåde. Ja, det har han også, selv på underlig måte sagt til meg (for eksempel i drømme). Jeg behøver ikke å spekulere mer på det.»

Men en femte er en mer alvorlig sjel og han sier: «Her skal det mer til. En grundtg vekkelse, en sann omvendelse, tro og helliggjørelse — det er vegen.» Men Jesus sier også om disse alvorlige: «Mange skal søke å komme inn gjen-

nom den trange dør, og ikke være i stand til det». Og Paulus gir dem det vitnesbyrd at «de har nidkjærhet for Gud, men ikke med skjønnsomhet».

Den ene legger all vekt på «frelsens orden». Den taler og synger han om. Men Kristus og hans fortjeneste har ingen betydning. En annen taler bare om tro. En tredje bare om gjerninger. En fjerde bygger hele sin frelse på det å være sønderknust og føle seg fordømt. En femte taler bare om å avdø fra verden og egenviljen, om forsagelse, renselse og bønn. En sjette sier: «Størst blant dem er kjærligheten. Bønn, ydmykhet og kjærlighet i Jesu fotspor — det er vegen.» En syvende sier: «Ånds og krafts bevis er min sak. Herre, har jeg ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn.»

Slike — og ennå flere — innbilte veger til frelse krysser hverandre midt i kristenheten. Her er sikkert nok nevnt mange verdifulle sannheter, som ingen sann kristen kan forakte, men meget mer strebe mot. Ja, slikt som var nevnt, finnes bare hos sanne troende.

Men all denne åndelighet kan være like langt borte fra den sanne åndelighet, som sibbolet fra sjibbolet. Med alle disse dyder kan en likevel få det svar på Herrens store dag: «Jeg kjenner dere ikke, gå bort fra meg!» Les bare Matt. 7. Der

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gáver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, oppseiing og adresseforandring.

Gáver til bladet kan sendast kass. S.Bøhn postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.

Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf.04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

han må takke Gud! Han kan nå dømme om mange slags ándelighet. Må han da bare være vis og forsiktig i sin kjárlighet, men i sin forsiktighet og kjárlighet nidkjær! Mange som ikke er kommet fram til sannheten og livet, skal dog engang komme dit. Bare alle de troende ville vise dem vegen med kjárlighet og visdom.

Men *Kristus*, *Kristus* er alltid «tegnet som mange hjerters tanker blir ápenbart på», «en duft av liv til liv, og en duft av død til død.» Ja, skriften sier uttrykkelig at han er en prøvestein hjørnestein for dem som tror. Men for dem som ikke tror, er han «en snublestein og en anstøtsklippe, så mange blandt dem skal snuble, og de skal falle og skamslá seg og de skal snares og fanges.»

I én sum: Noen er nidkjære for sønderknuselse og alvor, andre for kjárlighet og ydmykhet, andre for å forsake seg selv og dø bort fra verden. Alt dette er godt. Men det er ikke livet. De salige kan også bekjenne: Jeg har også strevet med alt dette. Men da jeg strevde mest, merket jeg at Guds øyne var som ildsluer og at ikke engang himlene var rene for ham. Da «døde» jeg. Men Kristus ble mitt liv. Han er nå min styrke og min lovsang. For hans skyld rekner jeg alt annet for skarn. Herren har lagt i min munn en ny sang: «Du ble slaktet og kjøpte oss til Gud med ditt blod! Du er verdig til å ha ære og pris og lov fra evighet og til evighet!» Amen!

Fra Rosenius

sier Herren selv: «Herre! Herre! Har vi ikke talt profetisk ved ditt navn, utdrevet onde ánder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn? Og da skal jeg vitne for dem: Jeg har aldri kjent dere. Vik bort fra meg dere, som gjorde urett!»

Her spør kanskje noen: Har da skriften gitt oss noe kjennetegn for Kristi rike, så en kan skjelve sann ándelighet fra alle falske veger?

Ja, Gud skje lov! De som er kommet til sannheten og har øyne å se med, finner det overalt i skriften. Det er en sak alt beror på — at Kristus, Kristus er blitt hjertets dyreste eie. De ser at «den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet, for livet er i Guds sønn.»

Dette bør alle prøve sin egen ándelighet på. Og den som er kommet til lyset,

Den løna synda gjev — Guds nådegåve er evig liv i Jesus Kristus

I Rom. brevet 6,23 les me: «For den løna synda gjev, er døden, men Guds nådegåva er æveleg liv i Kristus Jesus, vår Herre».

Skrifta viser klart at det er stor skilnad på den løn synda gjev, og den løn Gud gjev dei som trur på Kristus Jesus, og i hjarta tek imot han og tener han. Djevelen er far åt lygna og synda sitt opphav (Johs. 8,44), og synda kom inn i verda ved eitt menneske (Rom. 5,12), og ved at synda inntok menneskehjarta, kom døden inn i verda og menneskelivet, seier det same Guds ord.

Mange protesterer høglytt når det blir forkynt at synda har sine fylgjer, og meiner at Gud ikkje dømmer og straffar synda, og det viser klart at vedkomande trur ikkje Guds ord. «Kvi skynar de ikkje det eg seier? Av di de ikkje toler å høyra orda mine», seier Jesus i Johs. 8,43, og legg til: «De hev djevelen til far, og vil helst høyra det far dykkar hug-gast; han var ein manndråpar frå fyrste tid og hev ikkje sitt støde i sanninga; for det finst ikkje sanning i han. Når han talar lygn, talar han av sitt eige; for han er ein ljugar og far åt lygna. Men meg trur de ikkje, av di eg segjer det som sant er. Kven av dykk kan seia meg saka i nokor synd? Men når eg talar sanning, kvi trur de meg då ikkje? Den som er av Gud, høyrer Guds ord; de er ikkje av Gud, di-for er det at de ikkje høyrer».

Og at synda og døden er komne inn i verda og inn i menneskeætta, det stadfe-

ster menneske sjølv best. Høyr berre på radio, sjå og høyr fjernsynet, les i avise-ne, deira vitnemål om at synda lever og mognast mot dom, at døden tek sin forferdelege haust kvar einaste dag, ja det ser ut for at hoved-innhaldet i nyheitsformidlinga er kor mange som har mist livet. Og dertil kjem alle dei som blir tekne livet av alt i mors liv.

Den løn som synda gjev

Det blir hevda at Gud ikkje dømmer og straffar synda, men den tankegongen har Guds eige ord imot seg, for Skrifta viser klart at Gud dømmer og straffar synda. Dertil så viser både Guds ord og livet si erfaring at synda straffar seg sjølv ved sin forferdelege frukt og fylgjer. Jesus seier at han kom ikkje for å døma verda, men han kom for å frelsa det fortapte menneske. «Den som vandrar meg og ikkje tek imot orda mine, hev den som dømmer han: ordet eg hev tala, det skal døma han på den siste dag». (Johs. 12,47—48).

Domen blei forkynt for menneske før dei synda: «Og Gud Herren sa mannen fyre og baud: Du må gjerne eta av alle trea i hagen. Men det treet som gjev vet på godt og vondt, det må du ikkje eta av; *for den dagen du et av det skal du døy*. Den domen står ved lag ennå i dag, og kviler over alle menneske som lever i synda, utan å vera frelst ved trua på Jesu stedfortredande død for oss. Den fyrste synda var brot på Guds ord, å ta av og eta av ei forboden frukt. Og synda sine

forferdelege fylgjer uteblei ikkje. Vant-rua og ulydnaden inntok menneske-hjarta, saman med frykta for Gud, som viste seg i at dei blei redde for Gud og gøynde seg blant trea i hagen. Dei blei ved si synd gjenstand for Guds vrede, blei eit vreidens barn (Efes. 2,1—3). Dei blei jaga ut frå Edens hage, miste samfunnet med Gud, og vandra bort frå Gud, fortapte og fordømde saman med skapningen som blei fordømd for menneske si synd og skuld, til eit liv i ei syndefull verd, dødsdømd, forlapt, med døden i vente.

Gjennom tusener av år har menneske hausta synda sine grufulle frukter. Som Jakob seier i sitt brev 1,14: «Men kvar og ein vert freista når han vert dregen og lokka av si eiga lyst; sidan, når lysta vert med barn, føder ho synd; men når synda er fullmogna, føder ho død».

Synda sine fylgjer er mange. Synda skaper frykt for Gud, frykt for fylgene av synda, frykt for Guds dom og lidning i samvitet, trengsla og angst fylgjer den som gjer det vonde. «Dag og natt låg di hand tungt på meg, og livsmotet turka ut som i «sommarens tørke», vitnar David. All den synd og sorg og lidning ein ser her i verda, hjå det einskilde menneske, i heimane og ekteskapet, i skule og samfunn, er synda si frukt og fylgjer. Du som meiner at synd finst ikkje, at det å leva etter si natur ikkje er synd, burde ta deg ein tur inn i ein heim der far og mor trettar og gir kvarandre inn med vonde og sårande ord, der synda mognar til skildsmisse og sundrivne heimar. Der skulle vera lett å sjå synda i arbeid, og fylgjene og lidinga som fylgjer med den. Eller om du fekk sjå inn i litt av den

sorg, angst og lidning i menneskehjarta på grunn av hor og eit usedeleg liv, hjå dei unge alt frå skule-alderen, hjå sam-buarar i såkalla «papirlause ekteskap», som Guds ord kallar for lauslivnad, ut-ruskar i ekteskapet, og hjå dei som lever saman med same kjøn i synda mot natu-ren, såkalla homofile, eller ein tur inn-om dei som lever i tjuveri og vold, inn-om sjukehus og fengsel, til dei som lever der krigen herjar og skaper lidning og for-tvilelse, til torturkamra der synda viser seg i all sin gru, eller til foreldre-hjarta som tok livet av barnet sitt, i mors livet. Der ser me synda som straffar seg sjølv, og når syndemålet er fullt kjem domen. Atombombene ligg ferdige i stadig stør-re mengder, og ventar på at syndemålet er fullt, og skaper angst og frykt for det dei anar kjem, i menneskehjarta først, og sidan lidning og ein voldsom død. Gud har sagt: den som syndar skal døy!

At det er slik, det kan kven som vil sjå av den kjensgjerning at alle lyt døy. «Liksom det er so laga at menneske lyt døy ein gong, og sidan kjem dom». (hebr. 9,27). Her kjem ingen unna, alle lyt me møta for Guds åsyn og svara for våre synder, om ikkje Jesus har fenge frelsa oss medan me lever her i nådetida. Djevelen og synda lovar godt, men betalar dårleg.

Guds nådegåva er æveleg liv i Kristus Jesus, vår Herre

Guds ord spør: «Då de livde i synda og tente synda, var de frie frå rettferda. Kva frukt hadde de då den gongen? Slikt som de no skjemmest ved, for enden på det er døden. Men nå som de er frigjør-

de frå synda og hev vorte Guds tenarar, hev de dykkar frukt til helging, og enden på det er at de får æveleg liv. For Guds nådegåva er æveleg liv i Kristus Jesus, vår Herre». (Rom. 6,23).

Det ævelege livet er ei gåva frå Gud, fortel ordet ovanfor, og for det andre seier Ordet at det er av nåde. «For av nåde er de frelste, ved tru, og det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva, ikkje av gjerningar, so ikkje nokon skal rosa seg» (Efes. 2,8—9). Gud har gjeve oss evig liv, og det er i Sonen, og den som har Sonen, har livet, og den som ikkje har Guds Son, han har ikkje livet. (Johs. 1. brev 5,10—13).

Jesus kom ned frå himmelen, for å gi verda liv, og han er den einaste som kan gi evig liv, for han er det evige livet, han er det einaste namn gjeve millom menneske, soleis at ein kan verta frelste ved det. Han levde utan synd, oppfylt lova i vår stad, og heile verda si synd blei lagt på han, tilrekna han, og sona den ved å ta synda si løn, som er døden, sona den ved sitt blod, og tok bort verda si synd ved eit einaste offer og på ein einaste dag. Der på krossen vann han seg rett til å vera rettferdig og gjera den rettferdig som har trua på Jesus.

Skrifta lærer at der finst berre ein einaste veg bort frå synda og dens forferdelege fylgjer, og det er *forlating for syndene og bli benåda av Gud*. Det viste Gud klart på Golgata, der Jesus blei krossfest millom to røvarar. Den eine livde og døydde i si vantru og synd, medan den andre erkjente at han leid berre det han hadde fortent etter eit liv i synda, synda si løn som er døden. Men

han vende seg til Jesus og ba: Kom meg i hug når du kjem i ditt rike! Han vende seg til den nådestolen i trua som Gud reiste på Golgata, og der fann han miskunn og fekk nåde ved trua, og fekk Jesu egne ord for at han skulle få vera med Jesus til Paradis den same dag.

Berre den skyldige treng nåde, berre den som ser og erkjenner at han er ein fortapt syndar som ser at han lid berre det han har fortent, her i livet og synda si løn som er døden, treng ein frelsar og vender seg til Jesus. Jesus seier at den som blir i hans ord- gir Guds ord rett og ikkje protesterar og vender seg frå det, han skal læra sanninga å kjenna, og sanninga skal gjera dykk frie — Og den som Sonen får frigjort, han blir verkeleg fri. (Johs. 8,31—36). Vil du vinna det ævelege livet, så les Ordet, høyr Ordet, og gjer etter det, så skal du få erfara at læra er av Gud.

Guds nådegåva hev to sider, ein del her i livet, og den fulle og heile Guds nådegåva i Kristus heime hjå Gud.

Den dagen du som ein angrande syndar får openberra nåden i Kristus og blir fødd på nytt, skaper evangeliet om Jesus trua i hjarta ditt (sjå Rom. 10,6—17), og sidan me no er *rettferdiggjorde av trua, hev me fred med Gud ved vår Herre Jesus Kristus, som me ved trua hev fenge tilgjenge til den nåden me stend i*, og me rosar oss av von om Guds herlegdom. (Rom. 5,1—21) Les heile det kap!

Her høyrer me at *ved trua på Jesus hev me fenge, fred med Gud, tilgjenge til Guds nåde som me stend i*, er gjenfødd til ei levande von om Guds herlegdom i Kristus Jesus, rettferdig-gjort for Gud ved trua på Jesus, og i trua på han

er du Guds elskelege og kjære barn, reinsa frå eit vondt samvit ved Jesu blod, og du kan alltid gleda deg i Herren som er vår styrke og eig vona om frelse som eit anker for sjela, som er trygt og fast i livet og i døden.

Og som kjøgemeisteren sa i bryllaupet i Kana i Galilea då Jesus gjorde vatn til vin, og let sin herlegdom lysa fram: Du har gøymt den beste vinen til sist! Slik har Gud også gøymt det beste til slutt av si useielege nådegåva når me kjem heim

til Herren og tek arven i eiga. Den får du små glytt av her nede når du les og høyrer ordet om riket. Les til auga er stort og vått, når du får kikka inn i herlegdomen der heima.

«Den som trur på Sonen, hev æveleg liv; men den som ikkje vil tru på Sonen, fær ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande yver han». (Johs. 3,36).

Amund Lid

Guds vrede og moralens forfall

«Gud er en rettferdig dommer, og en Gud som vredes hver dag», Sal. 7,12. Guds Ånd taler alvorlig om Guds vrede ved ap. Paulus i brevet til menigheten i Rom: «Guds vrede blir åpenbart fra himmelen over all ugudelighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet», Rom. 1,18—32. Og i dette kap. kan vi se hvorledes Gud åpenbarer og utøver sin vrede over alle de mennesker som ikke vil omvende seg og avstå fra synden.

Gud tillater Satan å utruste mennesker til å være falske profeter, som forkynner vrang begreper både om Gud, nådemidlene, troen og den kristne moral. Og vranglæren forkynnes med en demonisk kraft fra avgrunnen — slik at alle de mennesker som forherder seg mot Guds nådekall til omvendelse, de blir grepet og forført av vranglærerne. De forførte får en falsk tro; og de sorgelige følger av den er en umoralsk livsførsel. Dette er en rettferdig straff fra Gud som Bibelen vitner klart om:

«... Fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst; derfor sender Gud dem kraftige villfarelser, så de skal tro løgnen, forat de alle skal bli fordømt som ikke har trodd sannheten, men hatt sin glede i urettferdigheten», 2. Tes. 2,10—12. Da oppfylles det som biskop Heuch sier i sin bok «Mot Strømmen» på s. 27: «Tror vi ikke på Gud slik som Han vitner om seg selv i Ordet, da lager vi oss en Gud etter våre egne tanker, som kun er en avgud, og vi innbiller oss å eie Gud i en avgud vi selv har dannet oss».

Denne store folkesynd — enten den skjer på en grov måte ved fosterdrap eller ved prevensjonspraksis eller på andre måter — så er denne store synd et inngrep i Guds skaperordning! et inngrep i Guds suverenitet og selvbestemelsesrett! — altså er det en Gudsbespottelig synd som Gud og de sanne troende hater. — Et sannhetsvitnesbyrd om denne alvorlige sak har fhv. sogneprest Amund Ben-

tzen skrevet i sin bok «Evangeliet i kamptider» på s. 23:

«I de nyere katekismer er det 6. budet avsvakket til: Du skal ikke bryte ekteskapet. De som har ansvaret for denne forandring vil antagelig dekke seg bakom filologiske pirkerier og estetiske snerperier, men hvorfor trang til å svekke budets innhold når den hedenske stormflod bryter imot det? Biskoper, prester og forkynnere har vært, og er, unnfalende i sin straffende lovforkynnelse på dette område. For å nevne et bestemt område. Det kompleks som barnebegrensningen er, og det kompleks av synd som henger sammen med den. Når denne synd er så besnærende for det moderne menneske, bunner det jo i vantren overfor Guds ord og skaperordning. Gud skal ikke være mektig til å oppholde det liv Han skaper. Videre er denne synd hva Bibelen kaller synd mot naturen. Den er hor. Ikke bare er den synd mot det sjette budet, men den er også mord. Endog mellom bekjennende kristne i Norge i dag hersker denne synd.

Barnebegrensning er gudsbespottelse. Mennesket setter nemlig seg selv i Guds sted og vil rå over liv og død. På den måte krenker de også det første bud. Men ikke nok med dette. Med helsedirektør Evangs mødrehygienekontorer og utdeling av preventive til soldater og sjøfolk, lar staten denne synd legaliseres og institueres. For slike ting er det Guds rettferdige hjem søkelse vil komme over det norske folk».

Fhv. generalsekretær i NMS, Tormod Vågen, vitner klart om nevnte sak i sin bok «Ved Kjelda» s. 54: «Et ektepar bruker preventive midler og prøver fortelle hverandre at de handler kjærlig

som ikke setter barn i verden under deres kår. Gud dømmer dette som vantro og mord».

Magister Gunnar Melbø, fhv. lærer på Kristelig gymnas i Oslo er en motstander av prevensjonspraksisen; det gir han klart uttrykk for i sin bok «Sexrevolusjonen». På s. 128 sier han: «Prevensjonspraksisen er kjempet fram av kristendommens bitreste fiender, og den virker demoraliserende i hjemland og utland. Derfor er kanskje det mest katastrofale i det moralske forfall vi opplever at prevensjonsforsvarere, som har skrevet de gamle idealene, i dag er å finne i lederstillinger innen kirken og de kristelige organisasjonene». Og i bladet «Vårt Land» 28/6 1973 beskriver Melbø i sin artikkel «Abort og livsinnstilling» utviklingen som «utskytningen av en fire-trinns raket: Prevensjon, sterilisasjon, abort, barmhjertighetsdrap».

I to vitnesbyrd til av G.M. i VL for 7/7 1971 vitner han følgende: «For tre årtier siden ville Sosialdepartementet få Stortinget til å yte støtte til Mødrehygienekontorene i Norge. Bispekollegiet, kirkemøtet, praktisk talt alle kristelige organisasjoner og blad kjempet imot. Luthersk Kirketidende skrev bl.a.: «Sosialdepartementet anviser den slettest mulige vei til slektslivets problemer: *en statsbeskyttet folkeprevensjon*. Den alminnelige prevensjonspraksis er et opprør mot de guddommelige livslover, og straffen følger her like i syndens spor». (Dette stod i siste nr. før 9. april 1940).

Også verdslige politikere har respektert det kristne syn på ekteskapet. President Eisenhower for eksempel forteller at så lenge han var president i USA, motsatte han seg at det skulle brukes of-

fentlige midler til opplysning om barnebegrensning i de land Amerika ga økonomisk hjelp til, fordi, sier han: «Jeg følte dette ville være en hån mot de dypeste religiøse følelser hos store grupper skattebetalere». (Så langt Melbø).

Dr. Fride Hylander gir klart til kjenne i sin bok «seksuallivets Sammenheng» at han er en avgjort motstander av den store folkesynd: barnebegrensning. Han vitner: «Det er den materielle nytelsesmoral som f r menneskene til å flykte bort fra risikoen, ansvaret og bekymringene. Viljen til barn er å si ja til livet. Barn er himmelens velsignelse: «Se, barn er en Herrens gave, livsfrukt er en lønn ...» (Sal. 127 og 128). V rt folk er et døende folk. Det folk hvis sønner ikke vil ofre seg for sitt land og hvis d tre ikke vil føde barn, er dømt til fiendens rov! I sentrum av et naturlig og kristent seksualliv st r barnet som en Guds gave, og en stor barneflokk er ikke en forbanelse, men en velsignelse».

Han sier: «Gud er en menneskeelsker. Og en rett m r elsker barn, ja ønsker å få mange barn. Det er bare de som er besatt av djevelen og paven som ikke ønsker barn».

Det er ingen vesensforskjell mellom prevensjon og fosterdrap, bare gradsforskjell. Ved abortinngrep blir liv avskåret fra å eksistere — og ved prevensjon hindres Gud fra å skape de mennesker Han ønsker å gi. Altså blir sjansen til liv umuliggjort. Derfor er prevensjonspraksisen én av de største folkesynder i vårt land. Den er et ubluferdig og frekt inngrep i Guds skaperordning! «Et anngrep på selve livskilden i mennesket». (Berit Salvesen).

H r hva Bibelen vitner: «Ve den som sier til sin far: Hvorfor avler du og til kvinnen: Hvorfor føder du? Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine hendes verk!» Es. 45,10—11.

M. Basilea Schlink sier i en av sine bøker at prevensjonspraksisen er livsfarlig. Jeg siterer etter hukommelsen: «Mange f r en ond samvittighet, dårlige nerver, sinnssykdom, kreft, frigiditet og en fortidlig død», og jeg kan legge til: utroskap, skilsmisse og gjengifte.

En ung prest i vårt land skrev i et brev til meg følgende: «... Og det begynner å ane meg at du har sett tindrende klart: En almen akseptering av teknisk prevensjon i kristne kretser har banet veien for et liberalere abortsyn. At vi her står overfor en Satans strategi, synes utvilsomt. Den nærværende abortlov hadde aldri blitt til hvis v re biskoper og prester hadde forkynt loven og evangeliet i overensstemmelse med Bibelen».

Ubotferdigheten og den falske forkyndelse av loven og evangeliet, er de to viktigste årsaker til de store folkesynder i Norge. Og blir det ikke snart en tilbakevenden til de ganle stier i lære og liv, så vil Guds vredes dom ramme oss i form av krig, blodsutgytelse og okkupasjon. Dette sier jeg med sorg i mitt hjerte. Og mitt inderlige ønske og bønn til Gud er: at Han vil utruste sannhetsvitner, som med hellig nidkjærhet vil forkynde Guds vrede over de falske profeter, folkesyndene og alle de personer som lar seg beherske av dem og ikke vil omvende seg. Blir ikke Guds vrede forkynt, se da får v rt folk et falskt bilde av Gud — frykten for å synde blir borte — og vi blir

lovbrytere — Satan blir vår Gud — og helvete blir vårt oppholdssted i evigheten. (Matt. 13,49 og Åpb. 21,8). Kjære Gud! La innholdet i denne artikkel bli til velsignelse for så mange som mulig. Min kjærlige hensikt med innholdet i denne artikkel er for det første å styrke det sanne kristne moralsyn — og for det annet å

komme noen til hjelp som er blitt forgiftet av det umoralske livssyn. — Kjære lesere av Dagen. Jeg gleder meg i håpet om at det ved Guds hjelp vil skje. For sannhetens makt er sterkere enn løgnens makt! HALLELUJA!

Av Matheus Holte, etter Dagen

De friske trenger ikke til lege, men de som har ondt

1. Joh. Kap. 1

Det som var fra begynnelsen, skapordet, Kristus. I begynnelsen (i og ved Kristus) skapte Gud. Joh. 1,3 og 1 Mos. 1,1 Jesus, livets Ord er fra evighet av. Og hans utgang er fra forstum, fra evighets dager. «Mika. 5,1 En tenker seg gjerne at Jesus kom til i Betlehem, jule natt. Nei! Han er fra evighet av og kom nå i kjød. Herren har forlatt sin hellige bolig» (Sak. 2,17) i begynnelsen var Ordet og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud. (Joh. 1,1) Leser vi slutten av v. 1 her, Ordet var Gud «sammen med Joh. 1,14, Og Ordet ble kjød» så ser vi hvem som ble kjød. Det var Gud!

Og livets Ord — det evige, ble åpenbart for apostlene i mennesket Jesus fra Nasaret. Han er Ordet! Han er Gud! Den som blir gjenfødt ved det Ordet de (apostlene) forkynner, får samfunn med Faderen og Sønnen. v3 Blir ett med Gud. Joh. (17,21) Luther sier: «Vi er ett sammen med Jesus, som ett brød».

Den som får del i dette budskapet, altså, får Kristus åpenbart for hjertet (Joh. 14,21) hans glede blir fullkommen (v4). Også derfor skal Jesus Kristus ma-

les for de troendes øyne som den korsfestede og oppstandne frelser, så deres glede kan bli/være fullkommen. «Glede i Herren er eders styrke.» (Neh. 8,10).

Her kommer det også frem i v3, hvordan det må være og altså er, hos enhver sann forkynner; «Det som vi har sett og hørt, det forkynner vi og eder». Den døde tro er det, når et menneske slår seg til ro, med bare «å vite» om Jesus. Sann tro er virksom, (Gal. 5,6), og et resultat av et møte med den levende og oppstandne Frelser Jesus Kristus, i og ved Hans ord. Og sann tro oppholdes og ved Guds ord om Jesus. Herren lønner dem som søker Ham (Hebr. 11,6), og det gjør Han først og fremst, ved å åpenbare seg selv, til frelse. (Joh. 14,21). Det evige liv er å *kjenne* Gud (Joh. 17,3) Dette må forkynnes, så ubotferdige ikke skal få trøste seg til nåden, inntil de våkner i helvete, som Pontoppidan sier. Men heller våkne her og finne vei til omvendelse. Jesus kom for å kalle syndere Matt. 9,13 v5. Gud er lys og vi er mørke slik vi er av naturen. Altså, ikke bare i mørke, men mørke i oss selv. Se f.eks.

1Pet. 2,9 og Ef. 2,3. Av naturen vredens barn. Her er altså en klar motsetning mellom Gud og menneske, nemlig lys og mørke. Først når vi kommer i nærheten av Gud, blir det til fulle klart/avslørt hvilken rot vi er runnet av. Vi er mørke! En følge av at sannheten/lyset er i oss, er at vi bekjenner synd. Altså, er oss bevisst vår synd! At vårt vesen er syndig! (v.8) Dette viser også v7, at den som vandrer i lyset/sannheten; han har synd å bekjenne. Altså, en følge av å vandre i lyset/sannheten er at en ser, føler, ja, er seg bevisst sin synd. Noe annet, er å vandre i mørket (v.8) Og lyset har intet samfunn med mørket. Derfor har lysets barn heller ikke noe samfunn med mørkets barn. (2 Kor. 6,14). Men lysets barn har samfunn med hverandre (v7).

At lyset har en slik «effekt» viser også Joh. 3,19 og 20. Det onde blir åpenbart! Da gir noen Gud rett. Andre unndrar seg til fortapelse. Hebr. 10,39 Å ville regnes som kristen, men unndra seg lyset, og forsøke å gå utenom sannheten, det er svik i ånden. Men mange lærer seg å «bryte brodden» av Guds ord, inntil de er aldeles forherdet imot det, og dermed utenfor enhver mulighet til frelse. Stor nåde og et stort under er det, når et menneske, av hjertet, begynner å gi Gud rett.

(v6): Dersom vi sier vi har samfunn med Ham, men ikke opplever oss selv som syndere, da lyver vi. Men for den som bøyer seg for Gud og gir Gud rett, (bekjenner sin synd) blir lyset til håp, for Guds ord taler ikke bare om vår synd, men også om frelse for syndere, i Jesus Kristus og hans fullkomne, fullbragte verk. Først når en kjenner sin synd kan en rett ta imot det. For hva skal en ret-

tferdig med en frelser og forsoner? Med en STEDFORTREDER?

Men det er ikke syndsbebyggelsen som frelser oss. Den må ikke bli en lovgjerning. Det eneste som er gitt oss til frelse, er at Jesus gikk i vårt sted. En må være klar over at v9 her, «Dersom vi bekjenner...» er skrevet til troende og ikke til ikke-troende. Det sies ofte; «Bekjent synd er tilgitt synd», men det er ikke uten videre sant. Der hvor synd bekjennes som en lovgjerning, skjer ingen tilgivelse og mennesket blir i sin synd. Den sanne troendes syndsbebyggelse springer ut av livssamfunnet med Herren (Lyset). Den Hellige Ånd åpenbarer synden og han (den troende) gir Gud rett. Han forblir i syndsforlatelsen og renselsen, for han forblir i Jesus (Lyset) og tilregnes Hans rettferdighet. Å leve i lyset vil altså innebære at en ser sin synd og dermed også i syndsbebyggelse. Vi skal også få be om tilgivelse for våre lønnlige synder. «Forlat meg mine lønnlige synder», ber David i Salme 19,13. Og her er noe forunderlig; Den sanne kristne «vet» at hans lønnlige synder er mange, selv om han jo ikke ser dem! Men vi må altså ikke gjøre, eller framstille, syndsbebyggelsen som en gjerning Gud skal gi oss lønn for, i form av tilgivelse. Da bygger vi på feil grunn! Vår frelse er ene og alene i hva Gud har gjort for oss i Kristus Jesus, og aldri i hva vi gjør. Om det kan se aldri så fromt ut i menneskers øyne. Tvertimot! Det nedkaller Guds vrede. (Gal. 3,10). Det som ikke er virket av Gud, er synd. Det som er født av kjødet er kjød (Joh. 3,6).

Det salgte budskap i disse vers (5–10) er at tilgivelse og frelse er å få, ja, at alt er ordnet, så mennesket kan bli stående for Gud, men alene i Jesus og alene for

de som er seg bevisst sin synd. Matt. 9,13 I virkeligheten gjelder Jesu verk for alle mennesker, for alle er syndere og i behov av frelse, men det er ikke alle som ser seg selv som syndere (De rettferdige Matt. 9,13) og har derfor heller ikke frelsesbehov, og tar derfor heller ikke imot Guds frelse. Ser altså ikke sitt behov for den! Slike mennesker som regner seg som kristne, de dyrker en Gud og en frelser etter sitt eget hode. Men den *eneste* sanne Gud og den Han utsendte Jesus Kristus, kjenner de ikke. Og har derfor heller ikke del i det evige liv. Er uten olje!

For Herren Han bor hos den som er sønderknust og nedbøyet i ånden. (Es.

57,15) Synd blir bare virkelig synd for et menneske når den sees i Guds lys. Men den som unndrar seg lyset, vil aldri få se sitt *sanne* behov for Jesus. Til slutt i dette kapitlet v.10 ser vi alvoret i vantroen. Konsekvensen blir at en kaller den hellige Gud en løgner. Denne synd står enhver såkalt ikke-troende fremfor Gud med.

«Land! land! land! Hør Herrens ord!» (Jer. 22,29).

Mange sier dere taler så mye om synd. Nei! Vi taler fremfor alt om frelse! Men for *syndere!* Om nogen taler, han tale *som Guds ord!* (1. Pet. 4,11)

Einar Kristoffersen

Den som holder hans ord, han kjenner ham

Av Marius Jørgensen.

Framh. frå førre nr.

Å kjenne ham kommer av å være i ham — og forbli i ham. Det viser seg for oss selv og andre deri, at vi holder hans ord. Således taler hele brevet. — Dermed skulle alt være klart, dersom det er helt sikkert, at den som holder hans bud, kjenner Gud — og omvendt. Men er det nu helt sikkert at den som sier at han holder hans bud, også virkelig kjenner Gud? Er det på den andre side helt sikkert, at så snart vi hører tale om å holde hans bud, skal vi nøyes med å beklage, at vi dessverre ikke har holdt hans bud — og så flygte inn under ordene i 1,7 og 9. Finnes der et sant kjennskap til Gud, som tillater oss å snike oss utenom å holde hans bud? Kan vi anvende forsoningen til å komme utenom Guds vilje, så det ikke er meningen at vi skal holde

hans bud. Eller er Johannes mening, at lovoppfyllelse er bevis på kristendom?

Det er i hvert fall hans klare ord, at kristendom fører det med seg, at vi holder hans ord. Vers 3 reiser denne herskare av spørsmål — også til meget av forkynnelsen i dag. Det finnes ingen «nåde» til å avvise v. 3 som uevangelisk, for det er jo sagt til og om de benådede. Men la oss prøve å finne noen svar på alt dette fra Bibelen selv:

1. Vi kjenner til, at det i Bibelen finnes mennesker, som selv sier, at de har holdt budene. 2. Bibelen selv sier om noen, at de har gjort det. — Dersom kun det første var tilfelle, kunne vi vel si, at det passer nok ikke, men så enkelt er det ikke, for det er også tydelig at 3. Der er folk som har holdt budene og allikevel ikke kjenner Gud i den mening, ordet

har i Skriften f.eks. Luk. 18,21: Det har jeg holdt alt sammen fra min ungdom av. — Han har allikevel ikke det evige liv, siden han spør om veien til det. — Eller Luk. 15,29: Jeg har aldri overtrådt noen av dine bud, slgn. Ap. G. 10,14.

Det var enkelt, dersom vi bare kunne si at de laug for Jesus, kanskje enda uten å vite det, men Jesus sier dem ikke imot, dømmer ikke, men viser dem kjærlighet. — Dertil kommer Luk. 1,6: De var begge rettferdige for Gud og levde ulastelig i alle Herrens bud og forskrifter. 2. Sam. 22,24: Ustraffelig var jeg for ham og vokter meg vel for min synd. Fil. 3,6: Ulustelig etter lovrettferdighetens krav. — Det er jo ikke den blinde fariseer Paulus, som sier dette, men den Paulus, som har kjendt Jesus i 30 år nu. Det er åpenbart, at han ikke kjende Jesus virkelig før Damaskus, siden han må spørre: Hvem er du, Herre?

Dersom vi vil oppfatte v. 3 sådan som vi er vant til å tenke, når det er tale om å holde Guds bud, kommer vi ikke bare inn i den personlige konflikt: Når har jeg holdt budene, så jeg derav kan vite at jeg kjenner Gud? Det spørsmålet har i hvert fall før kunnet få ærlige sjæle til å skjelve for Guds dom, for dersom det sanne kjendskap til Gud skal avgjøres på min oppfyllelse av loven, så våger jeg ikke å si, at jeg kjenner ham.

Men det ser ikke ut til at det er den minste vaklen i apostelens sinn; han vet bestemt at han kjenner Gud, og det sier han med trygghet og visshet mange ganger. — Men dessuten kommer vi også i konflikt med alle de eksempler fra Skriften, som taler om mennesker som har holdt loven — og allikevel ikke kjente

Jesus! Er det da Johannes som er i strid med Skriften, når han uttaler seg som i v.3? Strider hans ord da ikke både i mot loven og ennu mere mot evangeliet? Gal. 2,16 m.fl.

Det ville være utroligt, dersom kjærlighetens apostel var imot evangeliet, og derfor må det være en misforstaelse, dersom vi oppfatter v.3 som et forsøk på å slå evangeliet i det første kapitel i hel med loven her i kap. 2. Vi må for øvrig også heller slå fast, at evangeliet ikke er noe som går ut på å oppheve loven som rettesnor for en kristens liv og vandel, men det går ut på syndernes forlatelse og et nytt liv i plan med Guds vilje — og kommer livet ved siden av den, så blir det sykt, så det vantrivest. Men det nye liv er ikke en frukt av loven, det kommer av evangeliet!

Vi vil derfor ikke på noen måte bortforklare eller ta brodden av v.3, men det gjelder om å finne den sanne forklaring, som ikke kommer i strid med evangeliet. Hele brevet strider imot vranglæren for evangeliets renhet — ved å peke på den frukt evangeliet setter, der hvor det blir mottatt med ærligt sinn, så det får lov til å virke hva det formår.

Når Johannes taler som han gjør i v.3, er det fordi han har lært det av Jesus (1,5). Vi må derfor gå tilbake til Joh. ev. og lytte til hvordan Jesus talte om det å «holde hans ord», dersom vi vil finne den rette forutsetning for å forstå, hva det er Johannes mener, for hans tale ligger helt i flukt med Mesterens. Han taler ikke bare om Jesus, men han taler også som Jesus. Han ønsker ikke å si annet enn det Jesus selv har lært ham.

Jesus hadde flere ganger talt om å hol-

de hans ord, befalinger eller bud, og han sier i Joh. 17,6 til Faderen om sine disipler: De har holdt ditt ord. Kan det nu bety at de har holdt loven, så den ikke kan anklage dem på noe punkt? Tror du Jesus ville stå og lyve dem inn i himlen ved lovoppfyllelse, når han neste dag ville gå i døden for å åpne den for dem? — Umuligt!

Men så må han åpenbart mene noe helt annet med å holde eller holde fast ved hans ord, enn det vi pleier å legge inn å holde loven. Det kan vi få lys over ved å følge uttrykket lenger tilbake i hans forkynnelse. I Johs. 14,23—24 står det: Om noen elsker meg, vil han holde fast ved mitt ord — den, som ikke elsker meg, holder ikke fast ved mitt ord. I 8,51 heter det: Om noen holder fast ved mitt ord, skal han i all evighet ikke se døden — og i Åpenb. 3,8 lyder det til den som har liten kraft: Du har holdt fast ved mitt ord.

Forutsetningen for å holde hans ord i den mening som Jesus legger inn i det, er at disiplenes hjerter er bundet til hans person i kjærlighet, og er det tilfelle, skal de aldri se døden. Men det resultat har han aldri lovet noen ved å holde loven. Derimot har han mange ganger sagt noe om at enhver som lever og tror på meg, skal i all evighet ikke dø (Joh. 2,26 og 5,24). Er det ikke nettopp denne hjerterets avhengighet av Jesus og hans ord, Peter har gitt så godt uttrykk for i Joh. 6,68: Herre! Hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord. — Det ord kan man bare holde fast ved å tro det, og derfor må den grunnleggende betydning av å holde fast ved hans ord være noe med å tro evangeliet, og derved fastholde det.

Men er det det nu alt hva der ligger i uttrykket? Kan vi si farvel til den spenning som ligger i v.3 — skal vi havne i den groft å lage evangeliet til bare teori, så det ikke forplikter oss på Guds vilje og «bud»? — «Ophever vi da loven ved troen? Langt derifra! Vi stadfester loven» (Rom. 3,31). På den andre side vil vi heller ikke sette evangeliet ut av kraft ved loven (Rom. 4,14).

Dermed er vi også på sporet av en riktig forståelse av v.5: Men den som holder hans ord, i ham er sannelig kjærligheten til Gud blitt fullkommen. — Men det taler om noe mer enn å tro hans ord, for den som tror hans ord, han blir beslaglagt av det ord, som gjør seg til Herre over ham, så det bestemmer over hans liv og vandel (det fikk det ikke lov til hos ham i v.4).

Der er diskusjon mellom gode tolkere, om hva «Guds kjærlighet» betyr i v.5: Menes det hans kjærlighet til oss, eller vår kjærlighet til ham? Guds kjærlighet kan ikke i seg selv bli fullkommen ved noe som skjer ved oss, at vi holder hans ord. Den er uavhengig av vårt, evig i himlen. Så må det være vår kjærlighet til Gud, som fullkomnes ved, at vi holder hans ord, sier andre.

Men jeg kan ikke si annet, enn at det må være tale om noe helt tredje, for det står hverken at det er Guds kjærlighet til oss, eller at det er noe som presteres av oss til Gud, men: i ham er sannelig kjærligheten til Gud blitt fullkommen. Det er altså tale om noe som denne kjærlighet virker i oss, så den når sitt mål igjennom oss. Det er derfor ikke en utfoldelse av vår kjærlighet til Gud, men det er utfol-

delsen av hans kjærlighet i oss, så den når ut til andre gjennom oss. Det ligger helt på linje med Rom. 5,5: Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved den Hellige Ånd, som er oss gitt. — Det er noe mere, enn vår gjenkjærlighet til Gud (1.Joh. 4,19); det er Guds egen kjærlighet, som vil elske igjennom oss. For hans kjærlighets mål er ikke bare deg og meg, men alle. Ordet i Rom. 8,4 peker samme vei: For at lovens krav skulde bli oppfylt i oss, vi som ikke vandrer efter kjødet, men efter Ånden. — Det skjer i oss, men ikke ved oss, for det er Åndens frukt (Gal. 5,22; Jak. 1,25). På denne måten stadfester vi loven, at Guds kjærlighet blir fullkommet i oss, for kjærligheten er lovens oppfyllelse (Rom. 13,10).

Det er det nye liv evangeliet og troen fører med seg, hvor Gud kjennes i sannhet. Vers 5 har også sammenheng med Joh. 8,31: Dersom I blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler. — Å bli i hans ord og holde fast ved hans ord er sterkt i familie, og det forplikter alltid således, at vi må være til rådighet for det hans kjærlighet vil nå gjennom oss. Vi må ikke

ke stanse den kjærlighet ved oss selv, men la den gå videre til andre gjennom oss — helt til verdens ende.

Ellers blir hans kjærlighet ikke fullkommet i oss, og vårt eget liv blir til en forkrøpelt interesse for vår egen salighet, men det er alt for lite Guds kjærlighet. — Den forplikter i virkeligheten sterkere enn loven, for når det er hans kjærlighet som vil elske igjennom oss, så kan vi aldri unskyldte oss med vår mangel på evne eller kraft, fordi hans kjærlighet eier begge deler til fullkommenhet.

Men vi kan sperre den inne ved ikke å stille oss til rådighet for det mål den har satt seg, og da er det ikke sikkert, at det blir verst for andre enn oss selv, skjønt — hvordan skal de lære den kjærlighet å kjenne, dersom den ikke får lov til å nå dem gjennom oss? Vi må huske, at han er soning, ikke bare for våre synder, men også for hele verdens. Derfor må vi heller ikke forkorte denne kjærlighets arm ved å sperre evangeliet inne hos oss. Det vil videre — til verdens ende.

*Av Marius Jørgensen
ved Godtfred Nygård*

Ordet er deg meget nær

Av Sven A. Berglund.

Disse budene som jeg gir deg i dag, er ikke for vanskelige eller fjerne for deg. De er ikke i himmelen, så du må si: «Hvem vil fare opp til himmelen for oss og hente dem ned, så vi kan få høre dem og leve etter dem!» Det er heller ikke på den andre siden av havet, så du må si: «Hvem vil dra over

havet for oss og hente dem, så vi kan høre dem og leve etter dem?» Nei, ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, så du kan leve etter det. Se, i dag har jeg lagt fram for deg livet og det gode og døden og det vonde. Gjør du som jeg byr deg i dag, så du elsker Herren din Gud og går på hans veier

---

og holder hans bud, forskrifter og dommer, da skal du leve og bli tallrik. (5. Mos. 30, 11—16.)

Ordet i Rom 10,17 forteller oss hva som er den store hovedsaken også i disse ordene fra Moses avskjedstale. «Så kommer da troen av forkynnelsen og forkynnelsen i kraft av Kristi ord.» «Ordet er deg meget nær», sier Moses. Det samme leser vi i Paulus sin fortolkning i Rom 10. Når det gjelder frelsens vei, veien til det evige livet, så finnes det en eneste mulighet, sier Guds Ord. Lovens vei er streng. Det var umulig for loven idet den var maktesløs ved kjødet, sier Rom. 8. Altså var det ikke noe feil ved loven. Den er Guds fullkomne krav og hellighet. Nei, problemet ligger hos deg selv. Kjødet, det du består av og innerst inne er. Hjertets innerste rot, syndefordervet, «Kun en eneste masse av synd.» Hjertet ditt er urent. Hendene dine, føttene, tankene, motivene, handlingen! Derfor kan du aldri tilfredsstille lovens krav. Guds krav. Det er umulig. Her er ikke farbar vei, ikke frelsesvei.

Hvor går veien?

Rettferdigheten av troen, sier så Rom. 10,6. Nei, det er ikke for høyt eller for vanskelig for deg. Men det er denne evangeliets hemmelighet du må få åpenbart for deg: Ordet er deg meget nær!

Du må ta veien om Guds Ord, ordet om Jesus.

*«Det alt er ferdig
eg skal inkje gjera,
men bare kvila i det du har sagt.*

Lina Sandel sier det slik: «og når han alt er nådig, så kjem mitt strev for seint...»

Hører du det. Ditt frelsesstrev, det kommer for sent. Du skal slippe å streve med avbetaling, slippe å klatre på lovens stige der du enda aldri kommer fram. Du skal slippe å søke og rote i ditt eget hjerte. Du skal slippe å drive dressur på det gamle menneske. Jesus ville du skulle flytte dine øyne og ditt hjerte fra deg selv og dine forsøk på å være og leve som en kristen, flytte dine øyne og ditt hjerte fra dette og over på Jesus selv. Han som er din stedfortreder i lovoppfyllelse og forsoning. Han er din kristendom, — han er det liv og den tro som gjelder for Faderens åsyn.

Du skal slippe å streve og famle i alt du må oppleve og gjennomgå. Det blir bare lovgjerninger. Det er ikke veien til fred med Gud. Kva sier skriften? Jo, Ordet er deg meget nær! Hør, så får din sjel leve! Du skal få lov å høre og lese deg fri. Søk hen til Ordet om Jesus, korset, blodet, forsoningen, da finner du full forløsning og hvile i Jesus alene.

Etter Utsyn.